

var Praleri, men det har vist sig, at Bladet var godt underrettet, at det kun var alt for sandt, idet Lockouten til Slutningen netop kom til at omfatte saa mange, som Bladet allerede den 24de Maj kunde antyde.

Vi vide alle, at efterhaanden som Lockouten skred frem, bredte Nøden sig blandt Arbejderne, og at det navnlig var Kvinderne og Børnene, som kom til at lide under Sulten. Der var saa en Kreds af humane Mænd og Kvinder, der traadte sammen og rettede en Opfordring til Befolkningen om at yde Hjælp og Støtte i Form af gratis Bespising for Kvinder og Børn. Blandt dem, som underskrev denne Opfordring var Stadslæge Hoff i Kjøbenhavn, og denne Mand gjorde mere, idet han i Dagbladet „Politiken“ skrev en meget indtrængende Artikel, hvori han opfordrede til at yde denne Støtte. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere blot et Par Ord. Han skriver: „Det drejer sig om Menneskeliv og Menneskesundhed i et Omfang, som ikke kan berignes.“ Jeg siger derfor, vi kunne takke disse Mænd, som traadte sammen og søgte at lindre Nøden og mildne de Saar, Lockouten havde slaæet. Men hvorledes stillede Arbejdsgiverne sig over for dette? Det kunne vi blandt andet se af, hvad de skrive i deres egne Blade. Jeg skal her tillade mig at oplæse, hvad Højres Generalkorrespondent skriver i den Anledning. Det er blot nogle ganske faa Ord. Han skriver: „Den ubehjælpssomme Idealisme, som man her staar over for, er saa uendelig betegnende for saa uendelig mange gode Medborgere, der ere Glassuren paa den kjøbenhavnske Liberalisme“. Det vil altsaa ses, at den Mand gennem Arbejdsgivernes Blad har haanet den Kreds af ansætte Mænd og Kvinder, der udstedte denne Opfordring om at bispise nødlidende Kvinder og Børn. Det forekommer mig, at dette at drive Spot med, at gøre Nar af Folks ædleste og bedste Følelser fortjener at betegnes som raat. Ja, et af deres Blade gik endogsaa saa vidt, det var Bladet „Nørrejyland“, at det skrev: „Hvis denne Opfordring skulde brede sig ud til Provinserne, vilde det haabe, at der ude i Provinserne fandtes viljestærke og forstandige Mænd, der vilde lukke Pungen i og ikke yde noget til en saadan Bespising.“ Det synes jeg, er en Optræden, som kun kan betegnes som raa, saaledes at drive Spot med Folks ædleste, bedste og humaneste Følelser.

Der blev fra Arbejdsgivernes Side rettet Opfordring til Landboerne om ikke at støtte de udelukkede Arbejdere, og det netop paa det Tidspunkt, da der var store Bestræbelser i Gang for at bringe Børnene her fra København ud til Landboerne i Ferietiden. Og dette Opraab var heller ikke uden Frugt. Jeg vil nævne det bekendte Eksempel med Godsejer Grandjean paa Falster. Det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) bebrejdede os Socialdemokrater, at vi gennem vore Blade og Taler udsaaede Had, Misundelse og Ophidselse, og hvad det nu var. Hvorledes optraadte nu dette ærede Medlems Kollega? Der var kommet to Feriebørn derned som skulde være paa Godset, ikke hos Godsejeren selv men hos en af hans Undergynne. Dette kunde Godsejeren ikke taale at se. Disse Børn skulde med Vold og Magt smides ud, og saa tvang han sin Godsforvalter til at sende Børnene tilbage igen. Jeg vil ikke karakterisere den Opførsel, som den rige Mand viste over for de to fattige Børn, men jeg vil bede det ærede Medlem for Fredensborg, om han ikke vil karakterisere den. Hvad vil han kalde den? Jeg tror, at hvis han skal sige sin virkelige Mening om, hvordan en saadan Opførsel skal betegnes, vilde han ikke efter det fine Sprog, der skal føres i denne Sal, kunne sige det her men være nødt til at gaa uden for Salen. Man kan ikke sige, at det er fint eller nobelt handlet, at det vidner om Mildhed eller Kjerlighed. Der var samtidig 12 sjællandske Folketingsmænd, der udstedte et Opraab til de sjællandske Landboere, om de ikke vilde støtte de udelukkede Arbejdere ved at tage deres Børn til sig i Ferien. Dette blev ogsaa angrebet; derom kan det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) bedre tale med end nogen anden i denne Sal. Saa vidt jeg ved, angreb han netop disse 12, fordi de rettede en saadan Opfordring til deres Medborgere paa Landet om at støtte saadanne fattige lockoutede Arbejders Børn.

Lockouten gik sin Gang, den skulde udvides mere og mere, Sulten skulde gøre Arbejderne møre, skulde knuse deres Organisationer. Det var det endelige Maal, Arbejdsgiverne havde sat sig. Den 28de Juli blev Tekstil- og Cigarfabrikanterne opfordrede til at smide deres Arbejdere ud, men de nægtede det. Da dette derfor ikke lykkedes for Arbejdsgiverne, gik de en anden Vej, og saa begyndte de med Tekstilfabrikkerne, saaledes at man afske-